

Piotr Wilniewicz - życiorys

Piotr Wilniewicz urodził się 31 stycznia 1887 r. w siole Kimltiej Guberni Irkuckiej na Syberii jako syn rolnika. Jego rodzicami byli Piotr i Anna z Rewieńskich. Maturę uzyskał w 1905 r. w I Wileńskim Gimnazjum. W semestrze jesiennym tego samego roku studiował na Wydziale Fizyko-Matematycznym Uniwersytetu Petersburskiego, a w semestrze letnim 1906 r. na Wydziale Chemicznym Politechniki Lwowskiej. Od semestru zimowego 1906 r. do roku 1914 studiował na Wydziale Chemicznym Instytutu Technologicznego w Petersburgu, jednakże studia nie zostały ukoronowane uzyskaniem dyplomu. W roku 1915 ukończył z wyróżnieniem Michajłowską Szkołę Artylerii w Petersburgu. W latach 1910-1914 pracował jako gerent biura techniczno-budowlanego w firmie „Wileńskie biuro ceramiki budowlanej”, której był współwłaścicielem. Po uzyskaniu niepodległości powrócił do Polski.

W latach 1921-22 pracował w Sochaczewskiej Fabryce Prochu jako kierownik mechanicznego badania prochu. Od 1922 r. do 1924 r. był prokurentem w Spółce Leśnej „Orbis” w Wilnie. W roku 1924 został wykładowcą w Oficerskiej Szkole Artylerii w Toruniu, gdzie pracował do roku 1928. Od roku 1928 do wybuchu wojny pracował w Dyrekcji Państwowych Wytwórni Uzbrojenia jako kierownik Służby Balistycznej. Okupację spędził w Warszawie bez zatrudnienia. Pod pseudonimem „Wrett” współpracował z AK, projektując m.in. tłumiki do pistoletów. Po Powstaniu Warszawskim przeszedł przez obóz w Pruszkowie. Do Warszawy powrócił po wyzwoleniu miasta.

Od roku 1948 pracował jako wykładowca w Politechnice Łódzkiej, w roku 1950 przeniósł się do Katedry Sprzętu Mechanicznego Politechniki Warszawskiej, gdzie prowadził zajęcia jako wykładowca, docent kontraktowy, a od 1954 r. zastępca profesora. W 1953 roku został kierownikiem Zakładu Konstrukcji Urządzeń Automatycznych w tej katedrze, na Wydziale Sprzętu Mechanicznego. Od 1953 roku prowadził wykłady w Wieczorowej Szkole Inżynierskiej w Poznaniu,

przekształconej następnie w Politechnikę Poznańską. W latach 1948-49 był doradcą w Ministerstwie Przemysłu i Handlu. Był autorem wielu patentów, prac badawczych oraz publikacji, w tym skryptów i dwóch znaczących monografii. Zmarł w Warszawie 23 grudnia 1960 r.

Grób i fragment płyty nagrobnej – cmentarz Powązkowski (stary), kwatera 203-I-12

